

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

١٠٠
Σ ٤ ٧ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠

١٠٠
٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠

١٠٠
Σ ٤ ٧ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠

١٠٠
٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠

١٠٠
Σ ٤ ٧ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠

١٠٠
٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠

١٠٠
Σ ٤ ٧ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠

١٠٠
٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠

١٠٠
Σ ٤ ٧ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠

١٠٠
٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠ Σ ١٠ ٢ ١٠

LEV TOLSTOY

بم يعيش الإنسان؟ / İNSAN NE İLE YAŞAR?

ARAPÇA - TÜRKÇE ÖYKÜLER
ARAPÇASI: ABDÜLAZİZ HANCI
TÜRKÇESİ: MERVE VARDI

İNSAN NE İLE YAŞAR?

Lev Nikolayeviç Tolstoy tarafından yazıldı.

Arapçası **Abdülaziz Hancı**'ya ait.

Arapçadan Türkçeye çevirisini **Merve Vardi** gerçekleştirdi.

Son okumasını **Hüseyin Örs** yaptı.

Yayın yönetmenliği ile iç sayfa ve kapak tasarımını **Muhammed Yasin Can** üstlendi.

41587 sertifika numaralı **Muarrib Yayınları** tarafından yayınlanan **23.** eserdir.
Eserin uluslararası standart kitap numarası **-ISBN-** 978-605-70592-1-5

İç baskı Yılmaz Basımevi (Mat. Ser. Nu: 49479), kapak baskısı Salkım Ofsette gerçekleştirildi.

Arapça karakter tipi: 18 punto Sakkal Majalla

Türkçe karakter tipi: 11 punto Berkeley LT Book

Kapak fotoğrafı, telifli olarak shutterstock.com'dan indirilmiştir.

Eserin tasarımında Adobe Photoshop ve Adobe InDesign programları kullanılmıştır.

1. Baskı, Haziran 2021, İstanbul.

©Eserin Türkçeye çevirisinden doğan hukuki hakları Muarrib Yayınları'na aittir.

Aziz Mahmud Hüdayi Mahallesi
Tepsi Fırını Sokak No:9/3
Üsküdar/İstanbul

muarrib.com
muarribdukkana.com
iletisim@muarrib.com

@muarrib

-facebook, twitter, instagram, youtube-

0 (850) 304 17 58

0 (530) 225 21 81 -whatsapp-

KAFAYI ARAPÇAYLA BOZDUK

ÖYKÜLER

İNSAN NE İLE YAŞAR

8

SURAT MEYHANESİ

40

İNSANIN NE KADAR TOPRAĞA İHTİYACI VARDIR?

64

VAFTİZ BABASININ OĞLU

108

ŞEYTANİ TUZAK

164

ÜÇ SORU

176

İLYAS

192

TAVUK YUMURTASI BÜYÜKLÜĞÜNDEKİ BUĞDAY TANESİ

212

FAHİŞ BEDEL

224

BİR HİNT EFSANESİ: ÇALIŞMA, HASTALIK VE ÖLÜM

242

BİRİNCİ HİKAYE

İNSAN NE İLE YAŞAR?

Simon, bir karış toprağı dahi olmayan bir ayakkabı tamircisiydi. Çiftçilerden birinin kulübesinde kalıyor ve geçimini elinin emeğıyle sağlıyordu. O günlerde işler durgun, canlılığını yitirmiş vaziyetteydi. Geçim şartlarının zorluğu, durumu daha da kötüleştirdi. Tüm hayati ihtiyaçlar ateş pahasıydı. Bu yüzden Simon, alnının teriyle kazandığı tüm parayı kendisinin ve eşinin karnını doyuracak bir yiyecek alabilmek için harcıyordu.

الحكاية الأولى

بمَ يعيش الناس؟

كان سيمون صانع أحذية لا يملك من الأرض قيد شبر، وكان يقطن كوخًا لأحد الفلاحين ويعيش من كسب يده، لقد كان العمل إذ ذاك كاسدًا وحركته خامدة، وزاد الطينَ بلةً أنَّ سُبُلَ العيش كانت مجهدّة، ونار الغلاء متأججة في كل حاجيات الحياة؛ لذلك كان كل ما يقبضه سيمون ثمنًا لعرق جبينه ينفقه في سبيل الحصول على قوت يتبلغان به هو وزوجه.

Bu nedenle ihtiyar ve eşi kışın soğuşunu bertaraf edebilmek için bir kürkü birlikte kullanıyorlardı. Kürk ise artık delik deşik olmuştu. Bu, yeni bir kürk almaya ihtiyaç duydukları ikinci yıld. Bunun için Simon kendisine borçlu olan bazı köylülerden para toplayabilmek için değneğine dayanarak köye doğru yola çıktı. Bir kısmı borcunu ödedi, bir kısmı ise mühlet istedi. Bir kişi yirmi kapık ödedi, bu miktar kürk satın almak için yeterli olmasa da Simon'un birkaç kadeh votkaya yatırması için kafiydi. Ardından kalp kırıklığıyla evine geri döndü. Yoldayken bazen eşinin kendisine olan öfke ve içlerlemesine, bazen de kendisine yirmi kapık veren köylüye hitaben söylenmeye başladı: "Dur bakalım! Bana olan tüm borçlarını ödeyeceksin. Kalkmış yalnızca yirmi kapık veriyorsun! Bir de fakirlikten bahsediyorsun! Peki ama bundan bana ne?! Bu kadar parayla ne yapabilirim ki?! Senin evin ve hayvanların var, benimse kıt kanaat bir geçimden başka hiçbir şeyim yok. Tahıllarla ve meyvelerle dolu tarlalara sahipsin, ben ise bir günlük yiyecek olarak her bir tahıla para ödeyerek satın alıyorum. Kuşkusuz sen her şeyini arttırmaya çalışıyorsun, ben ise en ufak şeye dahi ihtiyaç duyuyorum. Sen nimetler içerisinde yüzen bir kimse iken ben yoksulluk içinde bir bedbahtım. Şu halde borcunu ödemek zorundasın, hadi ikiletme!"

لم يكن لذلك الشيخ وزوجه إلا غطاء جلدي يتقاسمانه سوياً؛ ليدفع عنهما قرَّ الشتاء، ولقد استهزت فتوق ذلك الغطاء فكان هذا هو العام الثاني الذي احتاجا فيه إلى شراء غطاء آخر، لذلك خرج سيمون متوكئاً على عصاه مولياً وجهه شطر القرية؛ حيث يمكنه أن يجمع من بعض القرويين ما هم مدينون به من النقود، فوفى له بعضهم، وأمهله البعض، ونقده أحدهم عشرين كوبكاً، ١ فلم يكن ذلك المبلغ كافياً لشراء الغطاء، ولكنه كاف لأن يدفعه سيمون ثمناً لبعض كتوس من الفوتكا، ٢ بعدئذ قفل راجعاً إلى منزله كسير القلب، وأخذ يهذي في طريقه؛ تارة عن غضب زوجه وسخطها عليه، وآونة يخاطب القروي الذي أعطاه عشرين (كوبكاً) قائلاً: «قف قليلاً! وانقدي كل ما أنت مدين به. إنك أعطيتني عشرين (كوبكاً) فقط وادعيت الفاقة، ولكن ماذا يهمني؟ وماذا عساي أن أفعل بهذا المبلغ؟! إنك تملك دوراً وماشية، وأما أنا فلا أملك إلا ما أسدُّ به الرمق، إنك تملك الحقول الغنية بالحب والتمر، وأما أنا فأشتري كل حبة من قوت يومي، إنك تستزيد من كل شيء وأما أنا فأحتاج إلى أقل شيء؛ فأنت مترف ذو نعمة، وأنا شقي ذو مترية، إذن يجب أن تدفع، هلمَّ لا تتردد.»

Hezeyanları bu raddeye vardığında yolun dönemecindeki tapınağa ulaşmıştı. Bir an bakınca tapınağın arkasında beliren beyaz bir silüet olduğunu gördü. Fakat tam olarak ne olduğunu çıkaramadı çünkü gecenin habercileri, gündüzün askerlerini bu derelerin ve dağların arasından kovalamaya başlamıştı. Sonra kendi kendine sorgulamaya başladı: “Bu silüet de neyin nesi? Beyaz bir taş... Ama ben daha önce burada asla bir taş görmedim. Öyleyse bir ışık olmasın? Ama hayır... Başı insan başına benziyor ancak bembeyaz, iyi de bir insan orada ne yapıyor olabilir ki?” Gerçek yüzü belirinceye kadar yavaş yavaş o silüete yaklaştı. Ve içini saran şüphe yok oldu.

Ne mi gördü? Mabedin arkasında hareketsizce ve eğilmiş vaziyette oturan bedeni çıplak bir adam gördü. Simon’un içini korkuyla karışık bir tedirginlik kapladı. Gördüğü manzara onu ürküttü. Köylülerden birinin onu alt edip öldürdüğünü ve sonra da bu تنها yere terk ettiğini düşündü. Adımlarını genişletti ve o silüete rastlamamak için mabedin önünden yürüdü. Göz ucuyla ardına baktığında adamın bakışlarıyla kendisini takip ettiğini görünce kalbini, korku ve endişe duygusu kapladı. Geri dönerek halini hatırlı mı sormalı yoksa yoluna devam mı etmeli diye düşünmeye başladı ve nihayet ikinci seçenekte karar kıldı. Ona yaklaştığında fenalığından yakasını kurtaramayacağını ve aynı zamanda kendisinin de çıplı çıplak bir adamın yardımına koşacak durumunun olmadığını düşündü.

وما وصل من هذيانه إلى هذا الحد حتى كان قد انتهى إلى معبد مُقام عند منعطف الطريق، فنظر وإذا به يرى شبحاً أبيضَ يلوح وراء المعبد، فلم يتبينه تمامًا؛ لأنّ طلّاع الليل أخذت تطرد جيوش النهار من تلك البطاح والوديان ثم أخذ يسائل نفسه: «ما عسى أن يكون هذا الشبح؟ إنه حجر أبيض، ولكني لم أشاهد هنا حجرًا قبل الآن، ألا يكون نورًا إدًا؟ ولكن لا، فإن رأسه تماثل رأس الإنسان إلا أنها ناصعة البياض، وما عسى أن يفعل الإنسان هناك؟» ثم اقترب من الشبح قليلاً قليلاً حتى تجلت أمامه حقيقته، وزال ما خامر فؤاده من الريب.

ماذا رأى؟ رأى رجلاً عاري الجسد جالسًا بانحناء وراء المعبد لا حراك به، فتوجس سيمون من نفسه خيفة، وهاله ذلك المنظر، وظن أن أحد القرويين ظفر به فقتله ثم تركه في تلك البقعة، فأوسع خطاه، وسار من أمام المعبد حتى لا يمر بالشبح، ثم حانت منه التفاتة إلى الورا فرأى الرجل يتبعه بنظراته فدب في قلبه ديبٌ من الرعب والإشفاق، وأخذ يفكر فيما إذا كان يرجع إليه ليستقصي خبره ويستفسر عن حاله، أو يستمر في طريقه، فأثر الأخرى، وظن أنه إن دنا منه فهو ليس بناجٍ من شروره، وأيضًا فهو غير قادر على إغاثة رجل عاري الجسد!

Simon, birkaç adım attı ki vicdan azabı hissetti ve kendi kendine sormaya başladı: “Sen ne yapıyorsun Simon?! Belki de ölümün eşliğinde olan dertli bir kimsenin imdadına koşmaktan mı kaçırıyorsun?! Belki son nefeslerini vermekte olan bir cana yardım etmekten korkarak geçip gidiyor musun? Simon yolda perişan bir kimseye rastladı ve onun yardımına koşmadı, dertliydi ama ona kol kanat germedi, denilmesi ne büyük ayıp!” Sonra geri dönerek o yoksul görünümlü yabancı kimseye doğru yürüdü, ona yaklaştı fakat o kendisini fark etmedi. Sanki göz kapaklarını kaldıramayacak, gözlerini çeviremeyecek derecede halsiz düşmüştü. Ona dikkatle bakınca yara beresiz, sağlam vücutlu, gençliğinin baharında bir delikanlı olduğunu gördü. Sonra ona ikinci kez yaklaştı, bu defa yabancı hareketlendi, beyaz başını çevirdi ve baygın gözlerini açıp Simon’a bir bakış attı; öyle ki kalbinde bu garibe karşı merhameti diriltmeye yetti, yüreği bu muhtaç zavallıya karşı şefkat ve merhametle doldu.

Ona elbiselerinden giydirdi ve uzuvlarına kan gidebilmesi için hareket etmesini söyledi. Sonra yola koyuldular. Simon ona sormaya başladı, “Nerelisin? Seni buraya sevk eden nedir? Başına kötü bir olay mı geldi? Yoksa kötü niyetli kişilerin eline geçtin de seni donmuş buz katmanları arasına diri diri gömdüler mi?” Şöyle cevapladı: “Ben buralarda yabancıyım, herhangi birinin de bana bir kötülüğü dokunmadı fakat bu Tanrı’nın bana verdiği hak ettiğim cezadır.” Simon karşılık verdi: “Bunu memnuniyet ve teslimiyetle karşılaman gerekir dostum, Tanrı her şeyin sahibi, her şey O’ndandır ve O her şeye gücü yetendir... Peki, sen ne tarafa gidiyorsun?”

ما خطا سيمون بضع خطوات حتى شعر بتقريع الضمير، وأخذ يسائل نفسه: «ماذا أنت فاعل يا سيمون؟! أتهرب من إغاثة ملهوف ربما كان على شفا الموت؟! أتعذو خوفاً من أن تساعد نفساً ربما كانت تلفظ آخر أنفاسها؟! إنه من العار أن يقال عن سيمون إنه مر في طريقه ببائس فلم ينجده، وملهوف فلم يغثه.» ثم قفل راجعاً نحو ذلك الغريب المسكين واقترب منه فلم ينتبه إليه كأنما بلغ به الضعف إلى درجة لم يمكنه معها أن يرفع جفنيه أو يدير عينيه، وتأمله فرآه فتى في مقتبل العمر صحيح الجسم لا تشوبه الكلوم ولا تشوّهه القروح، ثم اقترب منه ثانية فتحرك الغريب وأدار رأسه الأبيض وفتح عينيه الفاترتين وألقى نظرة على وجه سيمون فكانت كافية لأن تبعث في قلبه الرحمة على ذلك الغريب، وتملاً فؤاده رفقاً وحناناً على هذا البائس المسكين. ثم ألبسه بعض ثيابه وأمره بالحركة حتى يتمشى الدم بين أعضائه، وبدأ في المسير فأخذ سيمون يسأله: «من أين أنت؟ وما الذي حدا بك إلى هذا المكان؟ أطرقتك بوائق الأحداث، أم هل وصلت إليك أيدي المسيئين حتى دفنت حياً بين طبقات الجليد المتجمدة؟» فأجابه قائلاً: «إني غريب عن هذه الديار، ولم يسيئ إليّ أحد ما، ولكنه عقاب الله حق علي.» فأجاب سيمون: «يجب أيها الصديق أن تقابل ذلك بالرضاء والتسليم؛ فالله رب الكل، بيده كل شيء، وهو على كل شيء قدير، والآن أي جهة تقصد؟»